

Sygn. akt V KK 133/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 lipca 2020 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. Ś.**

skazanego z 280 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 maja 2019 r. (sygn. akt III K (...)) A. Ś. został uznany winnym współsprawstwa do rozboju z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 października 2019 r. (sygn. akt II AKa (...)) w zakresie sprawstwa (zmodyfikowano jedynie opis uprzednich skazań związanych z recydywą).

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu „*mającą istotny wpływ na treść*

zaskarżonego orzeczenia, rażące naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci błędnej wykładni art. 18 § 1 k.k. przez ustalenie, że do stwierdzenia współsprawstwa może dojść także w sytuacji braku ustalenia istnienia i treści porozumienia między sprawcami co do sposobu działania i określenia podziału łupów, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że Oskarżony A. Ś. dopuścił się zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z K. L., mimo, że nie ustalono treści porozumienia oskarżonych, w tym sposobu dokonania wyboru pokrzywdzonego, podziału ról, sposobu postępowania po przestępstwie, podziału łupów, co ma istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż doprowadziło do uznania Oskarżonego A. Ś. za winnego zarzucanego Mu czynu zabronionego.”

Skarżący wniósł następnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie Oskarżonego A. Ś. od popełnienia zarzucanego Mu czynu zabronionego. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sadowi drugiej instancji.

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Apelacyjny utrzymując wyrok w mocy w zakresie sprawstwa nie stosował prawa materialnego. Jedynie podzielił pogląd Sądu I instancji na poczynione ustalenia faktyczne oraz przyjętą interpretację art. 18 § 1 k.k. i sposób subsumcji stanu faktycznego pod stosowne przepisy. Stąd zarzut naruszenia prawa materialnego przez Sąd odwoławczy jest zupełnie chybiony.

Analiza kasacji pozwala uznanie, że tak naprawdę skarżący atakuje de facto ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a zaakceptowane przez Sąd odwoławczy w zakresie oceny mechanizmu porozumienia przy współsprawstwie. Jednak zarzut taki nie może być skutecznie podniesiony w kasacji.

Pamiętać wypada, że postępowanie kasacyjne to nie etap, na którym można zgłaszać zastrzeżenia co do procedowania sądu I instancji. Podstawą zaskarżenia jest wyrok Sądu II instancji. Jeżeli sąd ten nie czynił własnych ustaleń faktycznych, można kwestionować jego stanowisko przez pryzmat naruszenia standardu kontroli apelacyjnej. Jednak to już do skarżącego należy, by wskazać konkretnie który

zarzut apelacji nie został poprawnie rozpoznany i dlatego ten mankament stanowi rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia. Takiego zarzutu jednak w kasacji nie postawiono.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.